



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 264/09-81

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 19. októbra 2010 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa o sťažnosti M. L., A., zastúpeného advokátom Mgr. M. Š., Ž., vo veci namietaného porušenia práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn. UHCP-108-8/RHCP-BA-OCP-AV-2008 zo 7. augusta 2008, postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Sp 87/2008 a jeho rozsudkom z 22. októbra 2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sža 52/2008 a jeho rozsudkom z 29. januára 2009 takto

r o z h o d o l :

1. Právo M. L. na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v

konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sža 52/2008 a jeho rozsudkom z 29. januára 2009 porušené bolo.

2. Právo M. L. na urýchlené rozhodnutie o pozbavení osobnej slobody zaručené v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Sp 87/2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sža 52/2008 porušené bolo.

3. M. L. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je povinný uhradiť mu Krajský súd v Trnave v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur) a Najvyšší súd Slovenskej republiky v sume 1 000 € (slovom tisíc eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. M. L. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 357,46 € (slovom tristopäťdesiatšesť eur a štyridsaťšesť centov), ktoré je povinný vyplatiť mu Krajský súd v Trnave v sume 178,73 € (slovom stosedemdesiatosem eur a sedemdesiattri centov) a Najvyšší súd Slovenskej republiky v sume 178,73 € (slovom stosedemdesiatosem eur a sedemdesiattri centov) na účet advokáta Mgr. M. Š., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti M. L. vo zvyšnej časti nevyhovujú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 264/09-15 zo 7. júla 2009 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť M. L., A. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „cudzinecká polícia“) sp. zn.

UHCP-108-8/RHCP-BA-OCP-AV-2008 zo 7. augusta 2008, postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Sp 87/2008 a jeho rozsudkom z 22. októbra 2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sža 52/2008 a jeho rozsudkom z 29. januára 2009.

Podstatou sťažnosti je v prvom rade tvrdenie sťažovateľa, že vzhľadom na nemožnosť jeho vyhostenia mal byť prepustený zo zaistenia. Opačný postup orgánov verejnej moci, zvlášť najvyššieho súdu, znamená porušenie osobnej slobody chránenej čl. 5 dohovoru. Krajský súd pripustil určitú súvislosť medzi zaistením a vyhostením, ale potvrdil zaistenie ako zákonné vzhľadom na právoplatné rozhodnutie o vyhostení a vzhľadom na možnosť vyhostenia do tretej krajiny. Najvyšší súd konštatoval, že medzi zaistením a vyhostením nie je súvislosť, a preto sa vyhostiteľnosťou nie je potrebné zaoberať. Druhá časť sťažnosti sa týka rýchlosti rozhodovania súdov o správnych žalobách.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol 7. augusta 2008 rozhodnutím cudzineckej polície sp. zn. UHCP-108-8/RHCP-BA-OCP-AV-2008 zaistený podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) na nevyhnutne potrebný čas s odôvodnením, že proti sťažovateľovi bolo cudzineckou políciou 20. júla 2006 vydané rozhodnutie sp. zn. PPZ-106-23/HCP-BA-OCP-AV-2006 o jeho administratívnom vyhostení a určení zákazu pobytu na území Slovenskej republiky do 26. apríla 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. októbra 2006. Na základe rozhodnutia o zaistení bol sťažovateľ umiestnený v Útvare policajného zaistenia M..

Proti rozhodnutiu cudzineckej polície zo 7. augusta 2008 podal sťažovateľ opravný prostriedok, o ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 32 Sp 87/2008-57 z 22. októbra 2008 rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie cudzineckej polície potvrdil. Následne na základe sťažovateľom podaného odvolania najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8 Sža 52/2008 z 29. januára 2009 potvrdil rozhodnutie krajského súdu.

Podľa názoru sťažovateľa postupom krajského súdu a najvyššieho súdu a ich rozhodnutiami, ale aj rozhodnutím cudzineckej polície došlo k porušeniu jeho práv na slobodu a bezpečnosť, ktoré mu zaručuje dohovor, čo odôvodňuje takto:

„3. K porušeniu článku 5 ods. 4 Dohovoru...

Krajskému súdu v Trnave teda trvalo 61 dní, kým rozhodol o zákonnosti pozbavenia slobody sťažovateľa. Konečné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo prijaté 160 dní od podania návrhu na preskúmanie zákonnosti pozbavenia slobody, resp. 5 dní pred uplynutím maximálnej lehoty 180 dní, počas ktorej mohol byť sťažovateľ zaistený.

Rozhodovanie v uvedených lehotách nemožno považovať za urýchlené rozhodnutie v zmysle článku 5 ods. 4 Dohovoru.

... bolo povinnosťou súdov konať vo veci sťažovateľa v intenciách čl. 5 ods. 4 Dohovoru, teda urýchlene. Bolo preto potrebné primeraným spôsobom skrátiť lehoty pre jednotlivé procesné úkony predchádzajúce pojednávaniu a využiť aj urýchlené prostriedky doručovania tak, aby sa urobilo zadosť povinnosti urýchleného preskúmania rozhodnutia o zaistení sťažovateľa. ...

Vzhľadom na ustálenú judikatúru ESLP nie je možné považovať rozhodnutia Krajského súdu v Trnave v lehote 61 dní a Najvyššieho súdu SR v lehote 160 dní za rozhodnutia splňajúce požiadavku na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody. ...

4. K porušeniu článku 5 ods. 1 Dohovoru v spojení s článkom 5 ods. 4 Dohovoru...

OCP PZ Bratislava pozbavil sťažovateľa slobody na základe § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého je policajt oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia.

Podľa rozsudkov Krajského súdu v Trnave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je takéto rozhodnutie v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru ... OCP PZ Bratislava ako aj súdy dôvodili oprávnenosť zaistenia sťažovateľa púhou existenciou rozhodnutia o administratívnom vyhostení OCP PZ BA č. p. PPZ-106-23/HCP-BA-OCP-AV-2006 z 20. júla 2007.

Na to, aby bolo pozbavenie slobody oprávnené, musí okrem požiadaviek uvedených výslovne v článku 5 ods. 1 Dohovoru splňať aj požiadavku nevyhnutnosti.

ESLP vo viacerých rozsudkoch uviedol, že pozbavenie slobody bolo porušením článku 5 ods. 1 písm. f) z dôvodu, že úkony smerujúce k vyhosteniu sa neuskutočňovali s náležitou starostlivosťou (pozri napr. Singh proti Českej republike, sťažnosť č. 60538/00, rozsudok z 25. januára 2005), či z dôvodu nemožnosti vykonania vyhostenia (pozri napr. Ali proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 24881/94, rozsudok z 5. augusta 1998).

Ak bol teda sťažovateľ zaistený za účelom výkonu jeho administratívneho vyhostenia, mal najvyšší súd pri svojom rozhodovaní skúmať, či je zaistenie sťažovateľa za účelom jeho administratívneho vyhostenia efektívne a splňa svoj účel.

Článok 5 ods. 4 Dohovoru zaručuje osobe pozbavenej slobody jednak právo na urýchlené rozhodovanie o zákonnosti pozbavenia slobody, ale tiež aj právo na periodickú kontrolu dôvodností ďalšieho trvania tohto obmedzenia.

Slovenský právny poriadok neumožňuje opakované preskúmanie zákonnosti zaistenia súdmi. Upravuje len podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o zaistení bezprostredne po uskutočnení zaistenia. Ak sa po zaistení objavia nové skutočnosti, ktoré by mohli byť dôvodom na opätovné preskúmanie dôvodov zaistenia, zaistená osoba nemá k dispozícii riadny prostriedok, prostredníctvom ktorého by sa mohla obrátiť na súd.

V zmysle judikatúry ESLP o periodickom preskúmaní dôvodov zaistenia súdy pri rozhodovaní o zákonnosti zaistenia sú povinné brať do úvahy nielen situáciu pri zaistení jednotlivca, ale aj situáciu v čase rozhodovania o zákonnosti zaistenia.

Odvolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky podal sťažovateľ 12. novembra 2008. Najvyšší súd SR stanovil prvé pojednávanie vo veci na 15. januára 2009.

V čase prejednávania otázky zaistenia na Najvyššom súde SR bolo vydané uznesenie Krajského súdu v Bratislave 9 Saz/65/2008-51 z 19. decembra 2008, ktorým tento súd priznal odkladný účinok opravnému prostriedku sťažovateľa proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra SR ČAS: MÚ-475-33/PO-Ž-2008 zo 6. októbra 2008. Krajský súd tiež stanovil termín pojednávania o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Migračného úradu MV SR na 4. februára 2009.

Lehota 180 dní, počas ktorej mohol byť sťažovateľ najdlhšie zaistený, uplynula 3. februára 2009.

Dňa 15. januára 2009 mal teda Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe informácie podanej na ústnom pojednávaní, v ten deň vedomosť, že sťažovateľ nemôže byť

reálne vyhostený predtým, ako o jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Migračného úradu MV SR rozhodne Krajský súd v Bratislave.

Najvyšší súd SR mal teda v čase rozhodovania vedomosť o tom, že sťažovateľ nemôže byť počas jeho zaistenia vyhostený.

V čase rozhodovania Najvyššieho súdu SR teda bolo zrejmé, že účel zaistenia – administratívne vyhostenie sťažovateľa – nemôže byť splnený.

Zaistenie sťažovateľa teda v tom čase za účelom jeho administratívneho vyhostenia bolo nezmyselné a nemožné.

Najvyšší súd SR napriek tomu, že o uvedených skutočnostiach vedel, nezobral ich do úvahy.

Bolo by v rozpore s požiadavkou na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody v zmysle článku 5 ods. 4, keby bolo potrebné podávať nový návrh na preskúmanie dôvodov zaistenia v čase, keď súdy ešte nerozhodli o predchádzajúcom návrhu.

Požiadavka na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody v spojení s požiadavkou na opakované preskúmanie zákonnosti pozbavenia slobody vyžadujú, aby súdy pri preskúmaní dôvodov zaistenia nebrali do úvahy len situáciu v čase, kedy k zaisteniu došlo, ale aj situáciu v čase, kedy súdy o zákonnosti zaistenia rozhodujú. To však Najvyšší súd SR neurobil.

Preto bolo rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené právo sťažovateľa na osobnú slobodu, ako aj jeho právo na urýchlené rozhodnutie súdu.

5. K porušeniu článku 5 ods. 1 Dohovoru

Zaistenie sťažovateľa za účelom výkonu jeho administratívneho vyhostenia bolo aj v čase vydania rozhodnutia o zaistení v rozpore s článkom 5 ods. 1 Dohovoru.

Je pravdou, že sťažovateľovi bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení. Rozhodnutie OCP PZ BA č. p. PPZ-106-23/HCP-BA-OCP-AV-2006 je z 20. júla 2007 a bolo potvrdené rozhodnutím o odvolaní č. p. PPZ-59/HCP-BA-R-CP-2006 z 2. októbra 2006.

Aj tu však platí už uvedené, že na to, aby bolo pozbavenie slobody oprávnené, musí okrem požiadaviek uvedených výslovne v článku 5 ods. 1 Dohovoru spĺňať aj požiadavku nevyhnutnosti.

ESLP vo viacerých rozsudkoch uviedol, že pozbavenie slobody bolo porušením článku 5 ods. 1 písm. f) z dôvodu nemožnosti vykonania vyhostenia (pozri napr. Ali proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 24881/94, rozsudok z 5. augusta 1998).

Ak bol teda sťažovateľ zaistený za účelom výkonu jeho administratívneho vyhostenia, mali OCP PZ Bratislava ako aj súdy pri svojom rozhodovaní skúmať, či je zaistenie sťažovateľa za účelom jeho administratívneho vyhostenia efektívne a splňa svoj účel. ...

Od roku 2006 však nastali nové skutočnosti, ktoré malo vziať do úvahy tak OCP PZ Bratislava, ako aj súdy pri preskúmvaní rozhodnutia o zaistení.

Ide predovšetkým o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2 Tost 13/2008 z 7. augusta 2008, podľa ktorého nie je prípustné vydanie sťažovateľa do A. z dôvodu, že existujú vážne dôvody domnievať sa, že by sťažovateľovi hrozilo v A. nebezpečenstvo mučenia alebo podrobenia krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu.

Uvedené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je právoplatné, a preto je ním podľa § 40 ods. 1 Správneho poriadku každý správny orgán viazaný. Výnimkou nie je ani OCP PZ Bratislava. Dôvody, pre ktoré bolo rozhodnuté, že nie je prípustné vydanie sťažovateľa do A., sú rovnaké dôvody, aké treba brať do úvahy pri rozhodovaní o prípustnosti administratívneho vyhostenia do tejto krajiny. Z toho je zrejmé, že administratívne vyhostenie sťažovateľa do A. neprichádza do úvahy.

Vyhostenie sťažovateľa do inej tretej krajiny tiež neprichádza do úvahy, pretože v súvislosti s takouto krajinou neboli v uvedených rozhodnutiach skúmané prekážky vyhostenia, čo je však v prípade sťažovateľa a rizika porušenia článku 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nevyhnutné.

Uvedené rozhodnutie o administratívnom vyhostení na základe nových skutočností nie je možné vykonať.

Keďže sťažovateľ nemôže byť na základe rozhodnutia o administratívnom vyhostení z roku 2006 v súčasnosti vyhostený a iné rozhodnutie o administratívnom vyhostení nebolo vydané, je rozhodnutie o zaistení nezákonné. Sťažovateľa nemožno zákonne zaistiť na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia, ak neexistuje rozhodnutie o administratívnom vyhostení, ktoré by bolo vykonateľné, t. j. zaistenie nemôže slúžiť svojmu účelu.

Ak by OCP PZ Bratislava a súdy vzali všetky uvedené skutočnosti do úvahy, nemohli by rozhodnúť tak, ako rozhodli. ...

Sťažovateľ požiadal o udelenie azylu predtým, ako bolo vydané rozhodnutie o zaistení. Požiadal o udelenie azylu síce na nepríslušnom policajnom útvare, nemal však na výber, pretože z vydávacej väzby bol hneď presunutý na OCP PZ Bratislava. V takomto prípade nemožno hovoriť o tom, že nie je žiadateľom o azyl, hoci pred policajným orgánom vyhlásil, že žiada o udelenie azylu. Ustanovenie § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov sa ho netýka.

Ak by sa so sťažovateľom zaobchádzalo po jeho vyhlásení ako so žiadateľom o azyl, nemohol by byť zaistený, pretože by sa na území SR nachádzal v zmysle § 22 ods. 1 zákona o azyle oprávnené a teda by nebolo možné ho zaistiť na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia, keďže osobu, ktorá sa nachádza na území SR oprávnené, nie je možné vyhostiť. ...

Navyše na Okresnom súde Bratislava IV prebieha a počas celého obdobia zaistenia sťažovateľa prebiehalo konanie o rozvod manželstva pána L. a pani L. a úpravu práv a povinností k ich spoločnému synovi na čas po rozvode. Vyhostenie pána L. do tretej krajiny by pred konečným rozhodnutím v tejto veci bolo porušením práva pána L. na rešpektovanie súkromného a rodinného života v zmysle článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj článku 6 uvedeného Dohovoru, keďže by sa po vyhostení takéhoto konania nemohol zúčastniť. Sťažovateľ je stále právoplatným manželom pani L., občianky SR a má všetky rodičovské práva k svojmu synovi, tiež občanovi SR. Právoplatné rozhodnutie v uvedenom konaní nemohlo byť reálne vydané skôr, ako uplynula lehota 180 dní na zaistenie sťažovateľa. Aj v tejto súvislosti je teda zjavné, že zaistenie sťažovateľa bolo nezákonné, pretože účel, pre ktorý bol zaistený – administratívne vyhostenie – nebolo možné vykonať, a preto ani reálne neexistoval. ...

Vzhľadom na uvedené skutočnosti zaistenie sťažovateľa nespĺňalo potrebnú požiadavku nevyhnutnosti v zmysle judikatúry ESĽP k článku 5 ods. 1 a nebolo efektívne a nemohlo splniť svoj účel.

Preto rozhodnutie o zaistení a následné rozhodnutia Krajského súdu v Trnave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušili právo sťažovateľa na slobodu v zmysle článku 5 ods. 1 Dohovoru. “

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Trnave a Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 32 Sp/87/2008, resp. 8 Sža 52/2008 porušili právo M. L. na urýchlené rozhodovanie o pozbavení slobody podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím zn. 8 Sža 52/2008 porušil právo M. L. na slobodu podľa článku 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na urýchlené rozhodovanie o pozbavení slobody podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície MV SR, ... Bratislava rozhodnutím č. p. UHCP-108-8/RHCP-BA-OCP-AV-2008 o zaistení a Krajský súd v Trnave a Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdzujúcimi rozsudkami sp. zn. 32 Sp/87/2008, resp. 8 Sža 52/2008 porušili právo M. L. na slobodu podľa článku 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. M. L. priznáva primerané finančné zadosťučinenie za porušenie článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sume 5 000 EUR..., ktoré sú Krajský súd v Trnave a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinné vyplatiť mu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. M. L. priznáva primerané finančné zadosťučinenie za porušenie článku 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sume 20 000 EUR ..., ktoré sú Najvyšší súd Slovenskej republiky a Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície MV SR povinné vyplatiť mu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Krajský súd v Trnave a Najvyšší súd Slovenskej republiky a Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície MV SR sú povinné uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

2. Na základe výzvy ústavného súdu sa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie k jej vecnej stránke vyjadrili cudzinecká polícia listom č. p.: UHCP-633-5/OCP-2009 zo 14. septembra 2009, krajský súd listom sp. zn. Spr 583/2009 zo 14. septembra 2009, najvyšší súd listom č. k. KP 8/09-79 z 29. septembra 2009 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedeným vyjadreniam listom zo 14. októbra 2009.

2.1 Z vyjadrenia cudzineckej polície okrem iného vyplýva, že:

«Pán M. L. ... bol dňa 7. augusta 2008 po prepustení z Ústavu na výkon väzby ... Bratislava predvedený na oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava (ďalej len „správny orgán“), kde s ním bola... spísaná zápisnica vo veci podania vysvetlenia jeho neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky, č. p.: UHCP-108-7/RHCP-BA-OCP-AV-2008.

... bolo zrejmé, že sťažovateľ nevlastní cestovný doklad, pretože tento doklad, ako sám uviedol, bez udania dôvodu zničil a nemal snahu si zabezpečiť pravý cestovný doklad.

... bolo ďalej zistené, že sťažovateľovi bolo v roku 2006 vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky do 26. 4. 2016, ktoré vydal správny orgán v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov... dňa 20. 07. 2006 pod č. p.: PPZ-106-23/HCP-BA-OCP-AV/2006. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 12. 10. 2006.

Zastávam názor, že právoplatné rozhodnutie o administratívnom vyhostení, ktoré sťažovateľ nerešpektoval, jeho neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky, ako aj absencia cestovného dokladu boli dostatočným dôvodom na vydanie rozhodnutia o zaistení č. p.: UHCP-108-8/RHCP-BA-OCP-AV-2008 zo dňa 7. 8. 2008 a umiestnenie sťažovateľa v útvere policajného zaistenia pre cudzincov. Počas zaistenia sťažovateľa sa mali zabezpečiť všetky administratívne náležitosti potrebné k realizácii výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky (zabezpečenie náhradného cestovného dokladu, nájdenie bezpečnej tretej krajiny, ktorá by ho prijala, zabezpečenie letenky, atď.).

Úrad hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zastáva názor, že správny orgán konal v súlade so zákonom o pobyte cudzincov tým, že

zaistil sťažovateľa a zahájil proces výkonu jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

K porušeniu čl. 5 ods. 1 Dohovoru

Právny zástupca sťažovateľa uvádza, že „OCP PZ Bratislava ako aj súdy dôvodili oprávnenosť zaistenia sťažovateľa púhou existenciou rozhodnutia o administratívnom vyhostení OCP PZ BA č. p. PPZ-106-23/HCP-BA-OCP-A V-2006 z 20. júla 2006. Na to, aby bolo pozbavenie slobody oprávnené, musí okrem požiadaviek uvedených v článku 5 ods. 1 Dohovoru spĺňať aj požiadavku nevyhnutnosti.“

Ďalej sa právny zástupca cudzinca odvoláva na rozsudky ESLP, ako napr. Singh proti Českej republike, sťažnosť č. 60538/00, alebo Ali proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 24881/94. Napriek evidentnej snahe spochybníť postup a zákonnosť konania zo strany správneho orgánu neuviedol právny zástupca žiadny konkrétny dôkaz potvrdzujúci jeho tvrdenia. Skutočnosť, že sa odvoláva na predmetné rozsudky nepovažujeme za dôkaz, a to z dôvodu, že neexistuje priama súvislosť, resp. podobnosť medzi kauzami. Napríklad, v prípade Singh proti Českej republike trvalo zaistenie cudzinca na výkon jeho vyhostenia neúmerne dlhú dobu. Podľa platnej legislatívy, konkrétne §-u 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov možno cudzinca zaistiť na dobu nepresahujúcu 180 dní. V prípade kauzy Singh proti Českej republike trvalo toto zaistenie 1,5 roka. Vo veci Ali proti Švajčiarsku, kde dôvodom sťažnosti bola nemožnosť vykonania vyhostenia, zastávame názor, že taktiež nesúvisí s predmetnou sťažnosťou, a to z dôvodu, že cudzinec už raz bol administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky. Ide o diametrálne odlišné prípady, ktoré sú špecifické a v žiadnom prípade ich nemožno porovnávať s prípadom sťažovateľa.

V ďalšej časti sťažnosti právny zástupca cudzinca uvádza, že „Zaistenie sťažovateľa za účelom výkonu jeho administratívneho vyhostenia bolo aj v čase vydania rozhodnutia o zaistení v rozpore s článkom 5 ods. 1 Dohovoru.

Je pravdou, že sťažovateľovi bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení. Rozhodnutie OCP PZ BA č. p. PPZ-106-23/HCP-BA-OCP-AV-2006 je z 20. júla 2006 a bolo potvrdené rozhodnutím o odvolaní č. p. PPZ-59/HCP-BA-R-CP-2006 z 2. októbra 2006.

Aj tu však platí uvedené, že na to, aby bolo pozbavenie slobody oprávnené, musí okrem požiadaviek uvedených výslovne v článku 5 ods. 1 Dohovoru spĺňať aj požiadavku nevyhnutnosti.“

Úrad hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky napriek tvrdeniu právneho zástupcu, že postup správneho orgánu bol v rozpore s článkom 5 Dohovoru, tento názor nezastáva... Požiadavku nevyhnutnosti uvádzanú právnym zástupcom predmetný článok 5 Dohovoru neobsahuje. Správny orgán postupoval v zmysle článku 5 Dohovoru, kde sú vymedzené prípady zákonného pozbavenia slobody, konkrétne ods. 1 písm. f), nakoľko prebiehalo konanie o administratívnom vyhostení podľa § 57 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona o pobyte cudzincov, kde je uvedené, že cudzinec sa vyhostí a určí sa zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky vtedy, ak ohrozuje bezpečnosť štátu, verejný poriadok, zdravie alebo práva a slobody iných a na vymedzených územiach aj prírodu. Správny orgán postupoval v zmysle týchto ustanovení, nakoľko bolo možné predpokladať ohrozenie bezpečnosti Slovenskej republiky na základe Rozsudku Francúzskej republiky Tribunal de Grande Instance de Paris, číslo: 925339012 zo dňa 7. 4. 2006, kde je menovaný M. L. vinný zo skutkov kvalifikovaných ako členstvo v skupine páchatel'ov/zločincov s úmyslom pripraviť teroristický čin, skutok spáchaný v rokoch 1996-1997 a 1998 a v R., ako aj v K., T., B. a v B., spoluvina pri falšovaní a pozmeňovaní úradných dokumentov a pri ich používaní.

K vyjadreniu právneho zástupcu sťažovateľa a k jeho pochybnostiam, či je zaistenie za účelom výkonu administratívneho vyhostenia efektívne a spĺňa svoj účel uvádzam, že účelom zaistenia bolo fyzické vyhostenie cudzinca z územia Slovenskej republiky na základe už vyššie spomenutého právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Administratívne vyhostenie je potrebné chápať ako jednostranné rozhodnutie štátu, ktorým sa cudzinec vykazuje z jeho štátneho územia. Právo vyhostenia je právom absolútnym a štáty sa ho nemôžu vzdať, pretože by ohrozili svoju vlastnú suverenitu a bezpečnosť. Je jednou z foriem použitia štátnej moci, ktorá pomocou ústavy, zákonov a iných právnych predpisov určuje rámec fungovania spoločenských vzťahov. Vyhostenie sa vzťahuje na celé územie Slovenskej republiky; miesto, kam má byť cudzinec vyhostený, správny orgán v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčuje.

Právny zástupca sťažovateľa namieta, že v čase rozhodovania o zaistení menovaného mal správny orgán vziať do úvahy uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2 Tost 13/2008 zo 7. augusta 2008 o neprípustnosti vydania sťažovateľa do A. Mám za to, že napriek neprípustnosti vydania do A. mohol správny orgán rozhodnúť o zaistení a tým zabezpečiť výkon rozhodnutia o vyhostení vzhľadom na možnosť výkonu v zmysle § 59 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého je možné cudzinca dopraviť až na územie štátu, v ktorom je zabezpečené jeho prijatie. Týmto je odôvodnený účel zaistenia a zabezpečená možnosť výkonu rozhodnutia o vyhostení.

V sťažnosti sa ďalej uvádza, že sťažovateľ „požiadal o udelenie azylu predtým, ako bolo vydané rozhodnutie o zaistení.“ Tak, ako ďalej správne uvádza, požiadal o azyl na nepríslušnom policajnom útvare v zmysle zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov... Podľa § 3 ods. 8 zákona o azyle, ak cudzinec požiada o udelenie azylu na policajnom útvare, ktorý je nepríslušný na prijatie vyhlásenia, poučí cudzinca, ktorý policajný útvar je príslušný, a ak nerozhodne o zaistení cudzinca a o jeho umiestnení v útvare policajného zaistenia pre cudzincov, vydá doklad na prepravu s platnosťou 24 hodín. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že útvar policajného zaistenia pre cudzincov je zároveň príslušným policajným útvarom podľa § 3 ods. 2 písm. d) zákona o azyle, ktorý vyhlásenie prijal, a tým sťažovateľovi nebolo odopreté právo na preskúmanie jeho žiadosti o udelenie azylu.

Je potrebné doplniť, že sťažovateľ popri rôznych správnych a súdnych konaniach si bol celý čas od 8. 12. 2006, kedy rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu nadobudlo právoplatnosť, vedomý toho, že vzhľadom na jeho neoprávnený pobyt je povinný opustiť územie Slovenskej republiky. V rozhodnutí však nie je uložená povinnosť vrátiť sa do A., najmä ak menovaný mal oprávnené obavy o svoj život alebo slobodu. Mohol tak konať dobrovoľne aj do iných krajín mimo územie „Schengenského priestoru“, avšak, ak takýto úmysel neprejavil, čoho dôkazom je aj zápisnica o podaní vysvetlenia spísaná pod č. p.: UHCP-108-7/RHCP-BA-OCP-AV-2008 zo dňa 7. 8. 2009, bolo nevyhnutné rozhodnúť o jeho zaistení, čím bola zabezpečená možnosť na vykonanie núteného vyhostenia. Počas lehoty zaistenia boli skúmané všetky možnosti výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení doposiaľ neúspešne, aj vzhľadom na ďalšie rozhodnutia súdov na základe podnetov sťažovateľa.

Zároveň Vám oznamujem, že súhlasím s tým, aby sa upustilo od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.»

2.2 Z vyjadrenia krajského súdu zo 14. septembra 2009 okrem iného vyplýva, že:

„K prijatej sťažnosti sa vyjadrila JUDr. J. U., samosudkyňa, ktorá v danej veci konala a rozhodla.

JUDr. U. uviedla, že návrh navrhovateľa M. L. bol Krajskému súdu v Trnave doručený dňa 25. 8. 2008 a bol pridelený vyššej súdnej úradníčke na vykonanie potrebných úkonov. Vyššia súdna úradníčka dňa 5. 9. 2008 zaslala druhopis návrhu odporcovi na vyjadrenie so žiadosťou o zaslanie kompletného spisového materiálu zo strany odporcu, bez ktorého nie je možné vec prejednať a súčasne vyzvala tak odporcu, ako aj právneho zástupcu navrhovateľa o súhlas s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania podľa § 250f O. s. p., pričom im uložila 5-dňovú lehotu na vyjadrenie a zaslanie spisového materiálu.

Dňa 19. 9. 2008 bolo súdu doručené vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľa, z ktorého vyplývalo, že trvá na nariadení pojednávania vo veci. V ten istý deň bolo súdu doručené i vyjadrenie odporcu k návrhu spolu so spisovým materiálom. Po telefonickom dohovore s právnym zástupcom navrhovateľa, ktorý netrval na osobnej účasti navrhovateľa súd upustil od ustanovenia tlmočníka z arabského jazyka a na deň 22. 10. 2008 nariadil pojednávanie, ktorého sa zúčastnil právny zástupca navrhovateľa a zástupca odporcu. Na tomto pojednávaní sudkyňa JUDr. J. U. rozhodla o návrhu rozsudkom, ktorý bol dňa 24. 10. 2008 expedovaný a právnemu zástupcovi navrhovateľa doručený dňa 30. 10. 2008 a žalovanému dňa 28. 10. 2008.

Dňa 18. 11. 2008 bolo krajskému súdu doručené odvolanie navrhovateľa proti rozsudku a dňa 27. 11. 2008 bol odporcovi expedovaný druhopis odvolania na vyjadrenie, k čomu mu súd uložil lehotu 10 dní. Vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa bolo krajskému súdu doručené dňa 12. 12. 2008 a dňa 15. 12. 2008 bol spisový materiál predložený spolu s predkladacou správou Najvyššiemu súdu SR na rozhodnutie o odvolaní.

JUDr. U. ďalej uviedla, že spolu s návrhom na preskúmanie rozhodnutia právny zástupca navrhovateľa doručil súdu žiadosť o urýchlené rozhodnutie podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ale nie je v technických ani

právných možnostiach krajského súdu vec vybaviť v lehote 8-10 dní od napadnutia, pretože k prejednávanej veci je nevyhnutné vyjadrenie odporcu, ako aj zadováženie kompletného spisového materiálu odporcu podľa § 250l ods. 2 s použitím § 114 ods. 2 a § 250d ods. 1 O. s. p., ktorý úkon si vyžaduje najmenej lehotu 20 dní. Podľa názoru JUDr. U. nedošlo k prieťahom v konaní zo strany súdu, sudkyňa postupovala v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktorý neukladá súdu žiadnu lehotu, v ktorej je nutné takúto vec vybaviť a veci sa vybavujú podľa poradia. V závere uviedla, že vzhľadom na to, že sa jednalo o obmedzenie osobnej slobody navrhovateľa vec súd prejednal prednostne mimo poradia.

Krajský súd v Trnave sa stotožňuje s vyjadrením vo veci konajúcej sudkyne JUDr. J. U. a zároveň Vám oznamujeme, že... súhlasíme, aby Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.“

2.3 Z vyjadrenia najvyššieho súdu č. k. KP 8/09-79 z 29. septembra 2009 vyplýva, že:

„Dňa 17. decembra 2008 Krajský súd v Trnave predložil najvyššiemu súdu spisový materiál spolu s odvolaním navrhovateľa M. L., zast. advokátom Mgr. M. Š. na rozhodnutie o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 325/87/2008-57 zo dňa 22. októbra 2008. Týmto rozsudkom krajský súd potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, č. k. UHCP-108-8/RHCP-BA-OCP-AV-2008 zo dňa 7. augusta 2008 o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov,

Dňa 19. decembra 2008 bol vytýčený termín pojednávania na deň 15. januára 2009. Dňa 15. januára 2009 sa uskutočnilo za prítomnosti advokáta navrhovateľa a zástupcu odporcu pojednávanie, ktoré s ohľadom na to, že predmetom posúdenia bola zložitá právna otázka senát podľa § 250i a O. s. p. odročil na deň 29. januára 2009 za účelom vyhlásenia rozsudku. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. januára 2009 za prítomnosti advokáta navrhovateľa a zástupcu odporcu.

Tak ako vyplýva zo spisu písomné vyhotovenie rozsudku bolo dňa 29. januára 2009 predložené do kancelárie najvyššieho súdu a dňa 3. februára vypravené Krajskému súdu v Trnave na doručenie rozsudku.

Najvyšší súd preto zastáva názor, že z jeho strany nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na primerané a urýchlené súdne preskúmanie. Preto jeho postup nebol v rozpore s čl. 5 ods. 4 Dohovoru.

Navrhovateľ bol zaistený na základe právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa a určení zákazu pobytu na území Slovenskej republiky do 26. apríla 2016.

Odvolačný súd v intenciách námietok navrhovateľa preskúmal zákonnosť rozhodnutia odporcu a napadnutý rozsudok krajského súdu.

Najvyšší súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov bolo potrebné posudzovať samostatne a aj v nadväznosti na predtým vydané právoplatné rozhodnutie o vyhostení navrhovateľa o jeho zákaze pobytu na území Slovenskej republiky do 26. apríla 2016. Samotné zaistenie navrhovateľa neznamena ešte jeho vyhostenie z územia Slovenskej republiky.

Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že došlo k jeho zaisteniu, hoci požiadal o udelenie azylu, aj touto námietkou sa odvolací súd zaoberal (č. l. 6 a 7 rozsudku).

Konanie o udelenie azylu je osobitne upravené v ustanovení § 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

V ustanovení § 3 ods. 2 zákona o azyle je zakotvené, ktorý policajný útvar je príslušný na vyhlásenie cudzinca, ktorý žiada o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. V prípade navrhovateľa takýmto policajným útvarom v zmysle § 3 ods. 2 písm. d) zákona o azyle to bol Útvar Policajného zaistenia M., kde napokon navrhovateľ o udelenie azylu na území Slovenskej republiky požiadal.

Z administratívneho spisu je zrejmá skutočnosť, že navrhovateľ bol zo strany odporcu poučený, na ktorom policajnom útware v zmysle zákona o azyle môže urobiť vyhlásenie, že žiada o udelenie azylu.

Z administratívneho spisu bola tiež zrejmá skutočnosť, že navrhovateľ sa nachádzal na území Slovenskej republiky neoprávnene, bez platného víza Slovenskej republiky a bez povolenia príslušných orgánov Slovenskej republiky. Právoplatným rozhodnutím o administratívnom vyhostení navrhovateľa bol určený jeho zákaz pobytu na území Slovenskej republiky do 26. apríla 2016.

Námietky, ktoré uplatnil navrhovateľ v odvolacom konaní smerovali proti hore uvedenému právoplatnému rozhodnutiu o jeho administratívnom vyhostení. Preto k nim ani odvolací súd nemohol prihliadať.

Podľa názoru najvyššieho súdu námietky uplatnené v ústavnej sťažnosti opätovne smerujú voči vyššie uvedenému právoplatnému rozhodnutiu a administratívnom vyhostení navrhovateľa.

Námietky, ktoré uplatnil navrhovateľ v podanej ústavnej sťažnosti sa týkajú jeho faktického vyhostenia z územia Slovenskej republiky, k čomu nedošlo.

Navrhovateľ je v azylovom konaní a najvyšší súd zatiaľ o jeho azylovej veci nekonal a nerozhodoval. Až po právoplatnom skončení azylového konania bude opätovne rozhodované o jeho ďalšom pobyte na území Slovenskej republiky.

Najvyšší súd poznamenáva, že Európsky súd pre ľudské práva vo svojej ustálenej judikatúre vyslovil, že zmluvné štáty majú právo kontrolovať vstup, pobyt a odchod cudzincov z ich územia: Dohovor ani jeho protokoly nezaručujú právo na pobyt cudzinca na území zmluvného štátu ani právo na azyl. Vyplýva to napr. z jeho rozhodnutí: NA. v. Spojené kráľovstvo, rozsudok zo 17. júla 2008, Úner v. Holadsko (GC), rozsudok z 18. októbra 2006, Abdularia Cabales a Bakandali v. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 28. mája 1985, Baujlifa v. Francúzsko, rozsudok z 21. októbra 1997, Saiah Sheekh v. Holandsko, rozsudok z 11. januára 2007 alebo Saadi v. Taliansko (GC), rozsudok z 28. februára 2008.

Najvyšší súd má za to, že sťažovateľ rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2009, sp. zn. 8 Sža 52/2008 nebol ukrátený na svojich právach a nedošlo k porušeniu jeho práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky netrvá na ústnom pojednávaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.

Navrhujem preto sťažnosť ako nedôvodnú odmietnuť.“

2.4 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku zo 14. októbra 2009 k vyjadreniam dotknutých orgánov verejnej moci uviedol:

„K otázke porušenia článku 5 ods. 4 Dohovoru

Krajský súd v Trnave uvádza že nie je v technických ani právnych možnostiach krajského súdu vec vybaviť v lehote 8-10 dní.

Technické či iné obmedzenia však nie sú a nemôžu byť dôvodom na porušenie základného práva jednotlivca, či na ospravedlnenie takéhoto porušenia.

Článok 5 ods. 4 Dohovoru v spojení s ustálenou judikatúrou súdu hovoria jasným spôsobom o tom, že súd má o zákonnosti pozbavenia slobody rozhodnúť urýchlene, pričom pod pojmom urýchlene je potrebné rozumieť lehotu, ktorá sa počíta na dni, v žiadnom prípade nie na mesiace.

Nie je celkom jasné, čo krajský súd myslí pod právnymi možnosťami, keďže Dohovor je neoddeliteľnou súčasťou slovenského právneho poriadku a platí aj pre všetky súdy. Nemôže byť na ujmu základného práva jednotlivca to, že súdy nie sú organizačne prispôsobené tomu, aby rozhodovali v lehotách, v ktorých je potrebné rozhodovať.

Z tohto pohľadu je aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky len niekoľko dní pred uplynutím maximálnej lehoty na zaistenie sťažovateľa viac než oneskorené a Najvyšší súd SR vo svojom vyjadrení ani neuvádza žiadne argumenty, prečo by sa malo jeho rozhodnutie v takom neskorom čase považovať za rozhodnutie urobené urýchlene v zmysle článku 5 ods. 4 Dohovoru.

Vzhľadom na ustálenú judikatúru ESLP ako aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky nie je možné považovať rozhodnutia Krajského súdu v Trnave v lehote 61 dní a Najvyššieho súdu SR v lehote 160 dní za rozhodnutia spĺňajúce požiadavku na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody.

Preto bolo právo sťažovateľa podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru porušené.

K otázke porušenia článku 5 ods. 1 Dohovoru v spojení s článkom 5 ods. 4 Dohovoru

K tomuto porušeniu, ktoré sa týka výlučne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sa Najvyšší súd SR vôbec nevyjadril.

Ako už bolo uvedené a zdôvodnené v ústavnej sťažnosti, mal najvyšší súd pri svojom rozhodovaní skúmať, či je zaistenie sťažovateľa za účelom jeho administratívneho

vyhostenia efektívne a splňa svoj účel a brať do úvahy nie len situáciu pri zaistení jednotlivca, ale aj situáciu v čase rozhodovania o zákonnosti zaistenia.

V čase pojednávania otázky zaistenia na Najvyššom súde SR bolo vydané uznesenie Krajského súdu v Bratislave 9 Saz/65/2008-51 z 19. decembra 2008, ktorým tento súd priznal odkladný účinok opravnému prostriedku sťažovateľa proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra SR ČAS: MÚ-475-33/PO-Ž-2008 zo 6. októbra 2008. Krajský súd tiež stanovil termín pojednávania o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Migračného úradu MV SR na 4. februára 2009.

Lehota 180 dní, počas ktorej mohol byť sťažovateľ najdlhšie zaistený, uplynula 3. februára 2009.

Dňa 15. januára 2009 mal teda Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe informácie podanej na ústnom pojednávaní v ten deň vedomosť, že sťažovateľ nemôže byť reálne vyhostený pred uplynutím maximálnej lehoty na zaistenie sťažovateľa.

V čase rozhodovania Najvyššieho súdu SR teda bolo zrejmé, že účel zaistenia – administratívne vyhostenie sťažovateľa – nemôže byť splnený.

Zaistenie sťažovateľa teda v tom čase za účelom jeho administratívneho vyhostenia bolo nezmyselné a nemožné.

Najvyšší súd SR napriek tomu, že o uvedených skutočnostiach vedel, nezobral ich do úvahy.

Bolo by v rozpore s požiadavkou na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody v zmysle článku 5 ods. 4, keby bolo potrebné podávať nový návrh na preskúmanie dôvodov zaistenia v čase, keď súdy ešte nerozhodli o predchádzajúcom návrhu.

Požiadavka na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody v spojení s požiadavkou na opakované preskúmanie zákonnosti pozbavenia slobody vyžadujú, aby súdy pri preskúmaní dôvodov zaistenia nebrali do úvahy len situáciu v čase, kedy k zaisteniu došlo, ale aj situáciu v čase, kedy súdy o zákonnosti zaistenia rozhodujú. To však Najvyšší súd SR neurobil a k tejto časti sťažnosti sa vo svojom vyjadrení vôbec nevyjadril.

Preto bolo rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené právo sťažovateľa na osobnú slobodu, ako aj jeho právo na urýchlené rozhodnutie súdu.

K otázke porušenia článku 5 ods. 1 Dohovoru

Tak Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako aj Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky vo svojich vyjadreniach opomínajú skutočnosť, že na to, aby bolo pozbavenie slobody oprávnené, musí okrem požiadaviek uvedených výslovne v článku 5 ods. 1 Dohovoru spĺňať aj požiadavku nevyhnutnosti, pričom na potrebe existencie tejto požiadavky nič nemení skutočnosť, že nie je explicitne uvedená v článku 5 Dohovoru. EŠLP sa na požiadavku nevyhnutnosti vo svojich rozhodnutiach týkajúcich sa pozbavenia slobody podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru totiž pravidelne odvoláva. Ide pritom o všeobecnú požiadavku bez ohľadu na okolnosti jednotlivých prípadov.

ESLP vo viacerých rozsudkoch uviedol, že pozbavenie slobody bolo porušením článku 5 ods. 1 písm. f) z dôvodu nemožnosti vykonania vyhostenia (pozri napr. Ali proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 24881/94, rozsudok z 5. augusta 1998).

Ak bol teda sťažovateľ zaistený za účelom výkonu jeho administratívneho vyhostenia, mali OCP PZ Bratislava ako aj súdy pri svojom rozhodovaní skúmať, či je zaistenie sťažovateľa za účelom jeho administratívneho vyhostenia efektívne a spĺňa svoj účel.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v ústavnej sťažnosti, zaistenie sťažovateľa nespĺňalo potrebnú požiadavku nevyhnutnosti v zmysle judikatúry EŠLP k článku 5 ods. 1 a nebolo efektívne a nemohlo splniť svoj účel.

Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že vyhostenie sťažovateľa sa neuskutočnilo počas celej doby zaistenia a neuskutočnilo sa ani do dnešného dňa. Preto bolo zaistenie sťažovateľa úplne zbytočné a neefektívne a nesplnilo svoj účel. To mohlo a malo byť príslušným orgánom zrejme už v čase ich rozhodovania.

Navyše podľa § 63 písm. e) zákona č. 48/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia cudzinca, či trvá účel zaistenia. Ak už ministerstvo vnútra považovalo zaistenie sťažovateľa za účelné na začiatku zaistenia, je zarážajúce, ako ho mohlo za účelné považovať aj ku v neskoršom štádiu zaistenia, najmä po vydaní rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave v súvislosti s azylovým konaním, keď už bolo viac než zrejme, že účel zaistenia vyhostenie sťažovateľa - nebude možné naplniť.

Preto rozhodnutie o zaistení, ďalšie správanie policajných orgánov a rozhodnutia Krajského súdu v Trnave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušili právo sťažovateľa na slobodu v zmysle článku 5 ods. 1 Dohovoru.“

3. Zároveň právny zástupca sťažovateľa ústavnému súdu oznámil, že na ústnom pojednávaní o prijatej sťažnosti trvá.

Ústavný súd vec prerokoval na ústnom pojednávaní. Účastníci konania sa na pojednávaní ospravedlnene nezúčastnili, a to ani právny zástupca sťažovateľa, ktorý trval na tomto pojednávaní.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: ... zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby,... proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie ...

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Článok 5 ods. 4 dohovoru sa vzťahuje na všetky prípady pozbavenia slobody vymenované v čl. 5 ods. 1, teda aj na zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osobnej slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody niektorým zo spôsobov uvedených v čl. 5 ods. 1 dohovoru, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné. Účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru je zabezpečiť zatknutým alebo inak slobody pozbaveným osobám právo na súdnu previerku zákonnosti opatrenia, ktorým boli pozbavené slobody. Ak rozhodnutie o pozbavení slobody vydal správny orgán, čl. 5 ods. 4 dohovoru nepochybne zaväzuje štát poskytnúť osobe pozbavenej slobody možnosť obrátiť sa na súd.

Článok 5 ods. 4 dohovoru zaručuje osobe pozbavenej slobody jednak právo na urýchlené rozhodovanie o zákonnosti pozbavenia slobody, ale tiež aj právo na periodickú kontrolu dôvodnosti ďalšieho trvania tohto obmedzenia. Z hľadiska rýchlosti konania o pozbavení slobody by malo ísť o lehoty rátané na dni, resp. týždne, nie však už na mesiace (Sanchez - Reisse v. Švajčiarsko, sťažnosť č. 9862/82, rozsudok z 21. októbra 1986, Bezicheri v. Taliansko, sťažnosť č. 11400/85, rozsudok z 25. októbra 1989).

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí uviedol: *„Námietkami navrhovateľa o dôvodnosti a oprávnenosti jeho vyhostenia uplatnenými v odvolaní proti rozsudku krajského súdu sa odvolací súd nezaoberal, pretože tieto sa týkali rozhodnutia odporcu o vyhostení navrhovateľa.“*

Krajský súd v rozhodnutí, ktoré bolo potvrdené napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, uviedol: *„Krajský súd za nestotožňuje s názorom navrhovateľa, že pokiaľ rozhodnutie o administratívnom vyhostení bolo už raz vykonané a nieje možné ho opätovne vykonať. Podľa názoru krajského súdu, je rozhodnutie o administratívnom vyhostení zo dňa 20. 7. 2006 právoplatné, pričom navrhovateľovi bol týmto rozhodnutím určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 10 rokov t. j. do 26. 4. 2016, a pokiaľ táto doba*

neuplynula možno toto rozhodnutie vykonať a to aj opakovane. Správny orgán pri výkone rozhodnutia o administratívnom vyhostení je však povinný rešpektovať novú skutočnosť, a to vydanie predbežného opatrenia Európskym súdom pre ľudské práva zo dňa 13. 8. 2008, obsahom ktorého je zákaz vyhostiť navrhovateľa do A. Podľa názoru krajského súdu sa však zákaz administratívneho vyhostenia pri rešpektovaní ust. § 58 ods. 1, 2 zákona o pobyte cudzincov, nevzťahuje na ostatné krajiny.“

Podstatou sťažnosti je v prvom rade tvrdenie sťažovateľa, že vzhľadom na nemožnosť jeho vyhostenia mal byť prepustený zo zaistenia. Opačný postup orgánov verejnej moci, zvlášť najvyššieho súdu, znamená porušenie osobnej slobody chránenej čl. 5 dohovoru. Krajský súd pripustil súvislosť medzi zaistením a vyhostením, ale potvrdil zaistenie ako zákonné vzhľadom na právoplatné rozhodnutie o vyhostení a vzhľadom na možnosť vyhostenia do tretej krajiny. Najvyšší súd konštatoval, že medzi zaistením a vyhostením nie je súvislosť, a preto sa vyhostiteľnosťou nie je potrebné zaoberať. Druhá časť sťažnosti sa týka rýchlosti rozhodovania súdov o správnych žalobách.

Ústavný súd vo svojej judikatúre mnohokrát zdôraznil nutnosť dôslednej ochrany osobnej slobody. V rozhodovacej činnosti sa to prejavuje spravidla vo väzobných veciach a sporadicky aj pri detenciách zo zdravotných dôvodov (porov. napr. rozhodnutie I. ÚS 79/93). Riadnu ochranu si však osobná sloboda zasluhuje aj pri obmedzeniach vykonávaných správnymi orgánmi voči cudzincom. Zaistenie za účelom vyhostenia sa vyznačuje tým, že ho vykonáva správny orgán, polícia, s tým, že tam nie je prítomná automatická súdna ochrana (porov. nález Ústavného soudu České republiky sp. zn. PL. ÚS 10/08).

Ústava zaručuje osobnú slobodu v článku 17. Ústavným základom pre obmedzenie osobnej slobody zaistením na účely vyhostenia je čl. 17 ods. 2 prvá veta, podľa ktorej nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V predmetnej veci ide o zákon o pobyte cudzincov.

Dohovor je v danom smere obsažnejší, podrobnejší. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa § 62 zákona o pobyte cudzincov je policajt oprávnený zaistiť cudzinca na účel

- a) výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia,
- b) výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu 23a) alebo
- c) jeho vrátenia podľa osobitného predpisu, 23b) ak neoprávnene vstúpil na územie Slovenskej republiky alebo sa neoprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky.

Sťažovateľ bol zaistený na základe § 62 ods. 1 písm. a) zákon o pobyte cudzincov za účelom výkonu jeho administratívneho vyhostenia.

Konanie o zaistení, ktorého sa týka prejednávaná sťažnosť, a konanie o vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované.

Uvedené konštatovanie vyplýva zo samotného účelu zaistenia, ktorým je v danom prípade výkon administratívneho vyhostenia. Zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch mal vo fyzickej dispozícii osobu, u ktorej prebieha vyhost'ovacie konanie, aby mohlo byť vyhostenie realizované. Z tohto pohľadu je potrebné vnímať aj nevyhnutnosť zaistenia. Administratívne zaistenie nemusí byť nevyhnutné tým spôsobom, ako je to pri väzbe v trestnom konaní, kde musia byť naplnené väzobné dôvody. V zásade tu neplatí úplne tradičný koncept nevyhnutnosti v zmysle hľadania menej závažného zásahu do základných slobôd. Výnimkou je situácia, ak samo vnútroštátne právo zakotvuje podmienku nevyhnutnosti. Vtedy sa z pohľadu Európskeho práva pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) posudzuje nevyhnutnosť v rámci posúdenia zákonnosti zaistenia. Slovenská právna úprava požiadavku nevyhnutnosti neupravuje, preto tento prvok nie je potrebné takto skúmať. V tomto zmysle nie je správny argument sťažovateľa nevyhnutnosťou (porov.: Větrovský, J.: Princip proporcionality a jeho aplikace na případy zajištění

cizinců Výborem pro lidská práva a Evropským soudem pro lidská práva. In: Jílek, D., Pořízek, P. (eds.): SPOLEČNÝ EVROPSKÝ AZYLOVÝ SYSTÉM: ZÁSAHY DO OSOBNÍ SVOBODY. Kancelář veřejného ochránce práv: Brno 2010, s. 8 a nasl. Dostupné na internete: <<http://www.ochrance.cz/publikace/sborniky-z-konferenci/>> <http://www.ochrance.cz/fileadmin/user_upload/Publikace/Azylový_system_konference.pdf>. Pri administratívnom zaistení teda nemusia byť naplnené obdobné podmienky nevyhnutnosti ako pri väzbe (porov. CHAHAL v. THE UNITED KINGDOM [GC], sťažnosť č. 22414/93, rozsudok z 15. novembra 1996, bod 112; rozhodnutie ESĽP o prijateľnosti AGNISSAN v. DENMARK, sťažnosť č. 39964/98, 4. október 2001, s 10; ABDOLKHANI AND KARIMNIA v. TURKEY, sťažnosť 30471/08, rozsudok z 22. septembra 2009, bod 129; SAADI v. THE UNITED KINGDOM [GC], sťažnosť č. 13229/03 z 29. januára 2008, bod 72; Mole, N., Meredith, C.: Asylum and the European Convention on Human Rights, Human Rights Files No. 9, Council of Europe, 2010, s. 147 a nasl.). To však neznamená, že zaistenie môže byť svojvoľné. Jeho limitom je práve naplnenie účelu, a to reálnosť vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca, pričom konanie o vyhostení musí byť vedené s riadnou starostlivosťou..

Priamo dohovor v texte čl. 5 ods. 1 písm. f) uvádza, že pozbaviť osobnú slobodu možno u osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie. Prebiehaním konania nemožno rozumieť len formálne začatie či priebeh takého konania, ale aj reálnosť vyhostenia. Možno v tomto smere dať do pozornosti anglické znenie dohovoru: „Everyone has the right to liberty and security of person. No one shall be deprived of his liberty save in the following cases and in accordance with a procedure prescribed by law: the lawful arrest or detention of a person to prevent his effecting an unauthorised entry into the country or of a person against whom action is being taken with a view to deportation or extradition“.

Konkretizáciou týchto ústavnoprávných noriem je § 63 písm. e) a f) zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého policajný útvar je povinný

- e) skúmať po celý čas zaistenia cudzinca, či trvá účel zaistenia,
- f) prepustiť bez zbytočného odkladu zaisteného cudzinca,
 1. ak zanikol účel zaistenia,

2. na základe rozhodnutia súdu alebo
3. ak uplynula lehota 180 dní.

V tejto súvislosti je užitočné pripomenúť aj vývoj právnej úpravy. Pôvodné znenie zákona o pobyte cudzincov používalo pojem „dôvod“, a nie „účel“ zaistenia. Uvedené sa zmenilo novelou zákona o pobyte cudzincov č. 693/2006 Z. z. Dôvodová správa k tomu uvádza (ČPT 75, 4. volebné obdobie Národnej rady Slovenskej republiky):

„K bodu 89 (§ 62 ods. 1)

Navrhovaná zmena vychádza z potrieb aplikačnej praxe. Súčasná právna úprava stanovuje dôvody, kedy môže policajný útvar zaistiť cudzinca, avšak neuvádza účel zaistenia. Dôvody zaistenia v doterajšej právnej úprave uvedené v písmenách a), b), d) a e) sú duplicitné a navrhovanou zmenou sa ich duplicita vylučuje. Napríklad, ak cudzinec neoprávnene vstúpi na územie Slovenskej republiky alebo sa tu neoprávnene zdržiava alebo sa pokúsil z územia Slovenskej republiky neoprávnene vstúpiť na územie susedného štátu, je to vždy dôvod na jeho administratívne vyhostenie. To znamená, že zaistenie cudzinca na účel jeho administratívneho vyhostenia subsumuje aj spomenuté dôvody.

Z aplikačnej praxe vyplynulo, že i keď existuje dôvod na zaistenie, toto nie je vždy účelné, napríklad u cudzinca môže byť už v čase jeho zaistenia zrejmé, že pobyt cudzinca v zariadení by bol vzhľadom na nemožnosť jeho administratívneho vyhostenia z objektívnych dôvodov neefektívny. ...

K bodom 91 a 92 [§ 63 písm. e) a f)]

Navrhovaná zmena vychádza z potrieb aplikačnej praxe. Podľa súčasnej právnej úpravy je policajný útvar povinný skúmať, či trvajú dôvody zaistenia a prepustiť cudzinca, ak dôvod zaistenia zanikol. Dôvody zaistenia však zaniknúť nemôžu. Zaniknúť môže iba účel, na ktorý bol cudzinec zaistený.

Navrhovaná zmena súvisí so zmenou v bode 89.“

Vzťahom medzi zaistením a jeho účelom sa viackrát zaoberal ESLP.

Vo veci Samie Ali contre Suisse, prípadne ALI contre la SUISSE [správa Európskej komisie pre ľudské práva (ďalej aj „Komisia“), sťažnosť č. 24881/94, správa prijatá 26. februára 1997; je potrebné odlišovať od procesného rozsudku v tejto veci, ktorý bol vydaný 5. augusta 1998; k povahe správy porov. Sudre, F.: Mezinárodní a evropské právo lidských práv, Brno, 1997, s. 275 a nasl.] bol sťažovateľ, občan Somálska, zaistený pre účely vyhostenia. Komisia uznala, že detencia bola v súlade so švajčiarskym právom. Švajčiarske úrady nariadili vyhostenie sťažovateľa, aj keď im bolo známe, že je to nemožné vzhľadom na chýbajúce cestovné doklady. Komisia konštatovala, že ak úradom je jasná nemožnosť výkonu vyhostenia, tak zaistenie nemôže byť považované za také, ktoré smeruje k vyhosteniu (porov. bod 41 správy – <La Commission estime que, lorsque les autorités ont conscience d'une impossibilité de l'exécution de l'expulsion, tel que ce fut le cas en l'espèce, la détention ordonnée à ce moment précis ne saurait plus être considérée comme une détention dans le cadre d'une „procédure d'expulsion [qui] est en cours“>.- Komisia je toho názoru, že v prípade, keď úrady sú si vedomé nemožnosti výkonu vyhostenia, tak ako to bolo v tomto prípade, potom zaistenie, ktoré bolo nariadené práve v tomto čase, nemôže byť naďalej považované za zaistenie v rámci „konania o vyhostenie, ktoré prebieha“.). Komisia v správe konštatovala porušenie čl. 5 ods. 1 dohovoru.

Vo veci AGNISSAN v. DENMARK (sťažnosť č. 39964/98, rozhodnutie o prijateľnosti zo 4. októbra 2001) bol sťažovateľom občan Pobrežia Slonoviny, ktorý pôvodne zatajoval svoju identitu a detenciu považoval za neprimerané opatrenie, priam za obťažovanie (harassment) a ďalej za opatrenie nesmerujúce k vyhosteniu (with a view to deportation). Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že detencia za účelom vyhostenia podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru nemusí spĺňať kritérium nevyhnutnosti, tak ako to je v režime čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, a teda pri nej platí odlišná úroveň ochrany. V každom prípade však musí prebiehať konanie s riadnou starostlivosťou (due diligence). Európsky súd pre ľudské práva opätovne pripomenul závery Komisie z veci ALI contre la SUISSE, že ak je úradom známe, že vyhostenie nemôže byť realizované, tak už ďalej nemôže byť detencia považovaná za smerujúcu k vyhosteniu (rozhodnutie ESLP o prijateľnosti AGNISSAN v. DENMARK, sťažnosť č. 39964/98, 4. október 2001, s. 11). V danom prípade ESLP konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ

nespolupracoval s úradmi (pôvodne bol na slobode, ale pretože nechodil na pohovory tak bol zaistený), tak detencia v rámci danej primeranej doby bola vhodná (appropriate) a pripomenul, že podľa judikatúry detencia nemusí byť nevyhnutná (k nevyhnutnosti porov. II. ÚS 152/08, bod 38, II. ÚS 326/09, bod 20), čo postačuje ku záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená z hľadiska námietky porušenia čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru.

Vo veci ABDOLKHANI AND KARIMNIA v. TURKEY išlo o irackých občanov, ktorým hrozilo vyhostenie do Iraku, kde im hrozilo vzhľadom na ich politickú príslušnosť zlé zaobchádzanie. Prípadné vyhostenie pozastavil ESLP vydaním predbežného opatrenia podľa čl. 39 rokovacieho poriadku ESLP. V súvislosti s vyhostiteľnosťou po vydaní predbežného opatrenia ESLP uviedol, že konania o vyhostenie by museli byť prerušené s dôsledkami pre osobnú slobodu sťažovateľa. Inými slovami, do vydania predbežného opatrenia boli uskutočňované kroky smerujúce k vyhosteniu, a teda účel detencie bol naplnený, akonáhle bola konštatovaná nevyhostiteľnosť predbežným opatrením, tak ďalšia detencia sťažovateľa nemohla byť „za účelom vyhostenia“. To však nebráni vyhosteniu sťažovateľov do inej krajiny, ak by bol odôvodnený záver, že úrady tejto inej krajiny nevyhostia sťažovateľov do Iránu alebo Iraku.

Z hľadiska komparatívneho, vnímajúc podobnosť právnej úpravy, sú hodné vzatia do úvahy české prípady rozhodované tamojším Nejvyšším správním soudem. Ide o prípad Kamran K. (Afganistán) proti Policii České republiky o zajištění cizince, rozsudok Nejvyššího správního soudu č. k. 1 As 12/2009-61 (dostupné na internete www.nssoud.cz, http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2009/0012_1As__0900061A_prevedeno.pdf >). V časti veci týkajúcej sa zaistenia sa uvádza: „Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž uvedl, že městský soud nesprávně vyložil § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, pozn. ÚS). K zajištění cizince může dojít při současném splnění dvou zákonem předepsaných podmínek: (i) cizinci bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění a (ii) je-li nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména je-li zjištěno, že cizinec se v minulosti dopustil jednání uvedeného v § 119 odst. 1 písm. a) nebo

písm. b) bodu 6 anebo 7 zákona o pobytu cizinců, nebo je-li cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob. I pokud by první podmínka byla shledána, není v žádném případě splněna podmínka druhá. Z toho, že stěžovatel přicestoval na falešný cestovní doklad nelze učinit závěr, že v budoucnu by toto jednání mohl opakovat. Stěžovatel takto postupoval proto, že to byla jediná možnost, jak opustit Afghánistán, kde mu hrozilo nebezpečí pronásledování, a dostat se do České republiky, kde by mohl požádat o mezinárodní ochranu. Legální vycestování afghánských občanů do České republiky je z důvodu uplatňované vízové politiky prakticky nemožné. Žalobce dále namítl, že je třeba zohlednit § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, stejně jako čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, které vylučují postih uprchlíků za nelegální vstup do země za účelem podání žádosti o azyl.

Městský soud v Praze správní žalobu zamítl. ... Žalobní námitka nepřipustnosti vyhoštění žalobce dle § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců pak neobstojí proto, že vyhoštění a zajištění jsou dva rozdílné instituty. Nelze pak namítat nepřipustnost vyhoštění v řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění.“

Nejvyšší správní soud na tuto argumentaci reagoval takto: „Žalovaný svým postupem ignoroval účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato, a to především zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Pokud v případě žalobce správní vyhoštění nepřipadalo v úvahu, ať již z důvodu § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (zákaz vyhoštění z důvodu nelegálního vstupu na území za účelem žádosti o azyl) a nebo pro důvod znemožňující vycestování do země původu, postrádalo zákonem aprobovaného smyslu i zajištění stěžovatele. V tomto bodě je třeba odmítnout názor městského soudu, že zajištění a vyhoštění jsou zcela odlišné instituty s rozdílnými podmínkami aplikace. Naopak, je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný.“

Z rozhodnutí vzišla následující právní veta: „Nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“

Obdobne postupoval nejvyšší správní soud vo veci D. D. proti Policii České republiky, Oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, rozsudok Nejvyššího správního soudu č. k. 2 As 80/2009-66 (publikované pod č. 7/2010 Sb. Nejvyššího správního soudu, dostupné na internete <www.nssoud.cz, http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2009/0080_2As_0900_43193551_63aa_455a_8be1_c2e61841bd3f_prevedeno.pdf>). Sťažovateľ bol políciou zaistený za účelom jeho predania podľa readmisnej dohody. Sťažovateľ sa po zrušení dlhodobého pobytu zdržoval na území Českej republiky neoprávnene, bez platného víza. Podstatou veci bola otázka neprimeranosti a nadbytočnosti zaistenia. Nejvyšší správní soud na túto argumentáciu reagoval takto: „*Ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců (Zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu, pozn.) jako podmínku pro zajištění stanoví zjištění neoprávněného vstupu nebo pobytu na území. Nejedná se však o podmínku jedinou; např. (obiter dictum, pozn.) musí být rovněž zjištěno, že vycestování cizince není vyloučeno (§ 179 zákona o pobytu cizinců, zásada non-refoulement, pozn.). Logickým předpokladem zajištění je, že jeho účel bude moci být naplněn.*“

Možno upresniť, že v danej veci totiž nebolo sporné, či existujú „důvody znemožňující vycestování“ (§ 179) ale to, či môže byť cudzinec vyhostený na základe právoplatného alebo vykonateľného rozhodnutia. Nebola teda splnená úplne iná podmienka vyhostenia. Podstata rozsudku, teda, že sa skúma naplniteľnosť účelu zaistenia, ostáva však relevantná.

Z rozhodnutia vzišla nasledujúca právna veta: „Logickým předpokladem zajištění cizince podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je, že jeho účel bude moci být naplněn. Proto je třeba při rozhodování o zajištění brát v úvahu i podmínky převzetí cizince druhou smluvní stranou.“

Z domácej právnej úpravy, zo záväznej judikatúry ESĽP, z komparatívnej judikatúry a vôbec z podstaty zaistenia za účelom vyhostenia je zrejmé, že obmedzenie osobnej slobody je viazané na účel zaistenia. Medzi zaistením a jeho účelom je úzka súvislosť. Nepochybne definitívny záver týkajúci sa vyhostenia padne v inom konaní, ale súd nemôže ani pri rozhodovaní o zaistení ignorovať zjavné fakty, ktoré bránia vyhosteniu.

Pri osobnej slobode je veľmi bezprostredne, priam na nerozlíšenie previazaný hmotnoprávny a procesnoprávny komponent. Nie je náhoda, že práve ochrana osobnej slobody je tak podrobne upravená v ústave a dohovore.

Najvyšší súd konštatovaním, že konanie o zaistení a konanie o vyhostení sú oddelené, a neposúdením vyhostiteľnosti ako podmienky zaistenia porušil procesný komponent osobnej slobody sťažovateľa (bod 1 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd považoval za najzávažnejšie porušenie základného práva skutočnosť, že najvyšší súd explicitne odmietol spojitosť medzi zaistením a jeho účelom, teda otázku vyhostiteľnosti, aj keď najvyšší súd rozhodol formálne rovnako ako krajský súd. Z tohto dôvodu, a z dôvodu subsidiarity, už nepovažoval za nutné zaoberať tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti krajskému súdu a proti cudzineckej polícii. Možno uviesť, že krajský súd do určitej miery postupoval v súlade s koncepciou spojitosti medzi zaistením a jeho účelom. V prípade krajského súdu by inak bolo relevantné posúdiť, či správne orgány s riadnou starostlivosťou pristupovali k preverovaniu možnosti vyhostenia do tretej krajiny (bod 5 výroku tohto nálezu).

III.

Pre účely preskúmania namietaného porušenia práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody sťažovateľa (čl. 5 ods. 4 dohovoru) postupom krajského súdu a postupom najvyššieho súdu ústavný súd vyžiadal na vec sa vzťahujúce súdne spisy (spis krajského súdu sp. zn. 32 Sp 87/2008 a spis najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sža 52/2008), z ktorých vyplývajú tieto relevantné skutočnosti:

- 25. august 2008 – krajský súd prijal na konanie opravný prostriedok sťažovateľa proti rozhodnutiu o jeho zaistení vydaného cudzineckou políciou pod č. p. UHCP-108-8/RHCP-BA-OCP-AV-2008 (ďalej len „rozhodnutie o zaistení“), zároveň právny zástupca sťažovateľa požiadal o urýchlené rozhodnutie o zákonnosti rozhodnutia o zaistení,
- 5. september 2008 – krajský súd zasielal opravný prostriedok sťažovateľa cudzineckej polícii na vyjadrenie a zároveň požiadal cudzineckú políciu o zaslanie kompletného spisového materiálu vo veci napadnutého rozhodnutia o zaistení, a tiež poučil cudzineckú políciu a sťažovateľa o možnosti rozhodnúť vo veci bez pojednávania,
- 19. september 2008 – právny zástupca sťažovateľa oznámil krajskému súdu, že trvá na nariadení pojednávania, zároveň uviedol, že v prípade vypočúvania sťažovateľa je jeho materinským jazykom arabský jazyk; cudzinecká polícia predložila krajskému súdu spisový materiál týkajúci sa rozhodnutia o zaistení sťažovateľa a vyjadrila sa k veci,
- 24. september 2008 – krajský súd uznesením ustanovil Ing. O. A. za tlmočníčku z jazyka arabského do jazyka slovenského a naopak,
- 24. september 2008 – krajský súd nariadil pojednávanie prv na 15. október 2008 a neskôr na 22. október 2008,
- 10. október 2008 – krajský súd predvolával účastníkov konania na pojednávanie,
- 22. október 2008 – krajský súd po vyjadreniach účastníkov konania vyhlásil rozsudok, ktorým potvrdil rozhodnutie cudzineckej polície o zaistení sťažovateľa,
- 18. november 2008 – krajskému súdu bolo doručené odvolanie sťažovateľa z 10. októbra 2008 proti rozsudku z 22. októbra 2008,
- 27. november 2008 – krajský súd doručoval odvolanie sťažovateľa cudzineckej polícii na vyjadrenie v lehote 10 dní,
- 12. december 2008 – Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia legislatívy a vonkajších vzťahov (ďalej len „ministerstvo vnútra“) sa vyjadrilo k odvolaniu sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu,
- 17. december 2008 – spis bol predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa,
- 19. december 2008 – najvyšší súd nariadil pojednávanie na 15. január 2009,

- 15. január 2009 – po vyjadrení právneho zástupcu sťažovateľa a zástupkyne cudzineckej polície najvyšší súd odročil pojednávanie na 29. január 2009 z dôvodu právnej zložitosti prejednávanej otázky,
- 29. január 2009 – najvyšší súd na pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil,
- 5. február 2009 – spis bol najvyšším súdom vrátený krajskému súdu,
- 9. február 2009 – krajský súd doručoval rozhodnutie najvyššieho súdu právnemu zástupcovi sťažovateľa (prevzal 18. februára 2009) a cudzineckej polícii (doručené 11. februára 2009),
- 18. február 2009 – rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sža 52/2008 z 29. januára 2009 nadobudol právoplatnosť.

Zo skutkového stavu veci vyplýva, že sťažovateľ bol 7. augusta 2008 zaistený, a to podľa vtedy účinného § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, teda z dôvodu výkonu jeho administratívneho vyhostenia.

Z obsahu podanej sťažnosti je nepochybné, že sťažovateľ v jej prvej časti vytýka všeobecným súdom (krajskému súdu a najvyššiemu súdu) predovšetkým pomalosť ich konania pri skúmaní dôvodnosti pozbavenia jeho slobody cudzineckou políciou ako správnym orgánom.

K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru krajským súdom

Zo spisu krajského súdu sp. zn. 32 Sp 87/2008, resp. z prehľadu vykonaných úkonov vyplýva, že krajský súd v tejto veci konal od 25. augusta 2008 do 17. decembra 2008 a následne od 5. februára 2009 do 9. februára 2009. Od prijatia opravného prostriedku sťažovateľa krajským súdom na konanie po vykonanie prvého úkonu vo veci (zaslanie opravného prostriedku na vyjadrenie cudzineckej polícii a vyžiadanie administratívneho spisu 5. septembra 2008) uplynulo 11 dní. Päť dní po oznámení právnym zástupcom sťažovateľa, že trvá na nariadení pojednávania a že je potrebné pribrať do konania tlmočníka, krajský súd nariadil pojednávanie a ustanovil tlmočníka. Pojednávanie, na

ktorom bol zároveň vyhlásený rozsudok, sa uskutočnilo až po 28 dňoch od jeho nariadenia (aj keď pôvodne bolo určené na 15. október 2008, napokon sa uskutočnilo 22. októbra 2008). Odvolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu bolo tomuto súdu doručené 18. novembra 2008 a k jeho doručovaniu cudzineckej polícii na vyjadrenie pristúpil krajský súd 27. novembra 2008, t. j. po uplynutí 9 dní. Od doručenia vyjadrenia ministerstva vnútra k odvolaniu sťažovateľa po predloženie spisu najvyššiemu súdu krajským súdom prešlo 5 dní. Po vrátení spisu najvyšším súdom krajský súd doručoval rozsudok najvyššieho súdu účastníkom konania po 4 dňoch. Rozhodnutia súdov sa napokon stali právoplatnými 18. februára 2009.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd síce vykonával úkony nevyhnutné pre rozhodovanie a rozhodnutie o veci, avšak jeho konanie nemožno považovať za urýchlené. Celková doba konania, ktorú skutočne mohol krajský súd svojím postupom reálne ovplyvniť, bola 62 dní.

Podľa vyjadrenia vo veci konajúcej zákonnej sudkyne, s ktorým sa predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení k prijatej sťažnosti stotožnila, ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) týkajúce sa rozhodovania o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250l ods. 2 s použitím § 114 ods. 2 a § 250d ods. 1 OSP) neumožňujú rozhodovanie a rozhodnutie takejto veci v lehote 8 – 10 dní od jej napadnutia (neumožňujú to ani technické možnosti krajského súdu) a navyše Občiansky súdny poriadok neukladá žiadnu lehotu, v ktorej má takéto konanie prebehnúť. Zákonná sudkyňa je preto presvedčená, že vo veci nedošlo k priet'ahom v konaní a vec bola prejednaná prednostne mimo poradia.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí byť pravidelná súdna kontrola v súlade s hmotnoprávnymi aj procesnoprávnymi normami vnútroštátnej legislatívy a musí byť vykonávaná v súlade s účelom čl. 5, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (porov. AFFAIRE SINGH c. REPUBLIQUE TCHEQUE, sťažnosť č. 60538/00, rozsudok z 25. januára 2005, bod 74 a nasl.)

Ústavný súd sa už včasnosťou rozhodovania o osobnej slobode pri zaistení za účelom vyhostenia zaoberal a konštatoval porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru. Vo veci sp. zn. I. ÚS 6/07 (rozhodovanie trvalo 4 mesiace) a vo veci sp. zn. III. ÚS 135/09 dokonca 6 mesiacov [porov. Šnírerová, M.: Zaistenie cudzincov na území Slovenskej republiky. In: Jílek, D., Pořízek, P. (eds.): SPOLEČNÝ EVROPSKÝ AZYLOVÝ SYSTÉM: ZÁSAHY DO OSOBNÍ SVOBODY. Kancelář veřejného ochránce práv: Brno 2010, s. 83 a nasl.; porov. tiež citovaný rozsudok Nejvyššího správního soudu č. k. 1 As 12/2009-61 – právná veta: II. O žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je třeba podle § 56 odst. 2 s. ř. s. a čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod (č. 209/1992 Sb.) rozhodnout přednostně a urychleně. Pokud soud o takové žalobě rozhodne až po uplynutí zákonné stoosmdesátidenní lhůty pro zajištění cizince (§ 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), nejsou zpravidla požadavky na přednostní a urychlené vyřízení splněny. Přednostně a urychleně je třeba postupovat rovněž při předložení spisu s kasační stížností zajištěného cizince Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí.]

Zákon o pobyte cudzincov v § 62 ods. 6 explicitne ustanovuje, že o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zaistení rozhodne súd bezodkladne (porov. nález sp. zn. III. ÚS 135/09). Nutnosť takto postupovať teda vyplýva tak z vnútroštátnej úpravy, ako aj z čl. 5 ods. 4 dohovoru jednak z pozície jeho autonómnych a prednostných účinkov a judikatúry k nemu sa viažucej, ako aj z pozície jeho spätného odkazu na národné právo. Uvedené je aj reakciou na argument, že OSP neukladá žiadnu lehotu, v ktorej má takéto konanie prebehnúť. Možno však ešte doplniť, že urýchlenosť nemá byť na úkor starostlivého posúdenia veci.

Vzhľadom na všetky relevantné okolnosti tohto prípadu podľa názoru ústavného súdu bolo možné a primerané súdne preskúmanie pozbavenia slobody sťažovateľa vykonať krajským súdom v lehote podstatne kratšej, teda „urýchlene“. Z tohto treba vyvodiť jednoznačný záver, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Sp 87/2008 došlo k porušeniu práva sťažovateľa na urýchlené preskúmanie dôvodnosti pozbavenia slobody podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 2 výroku tohto nálezu).

K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru najvyšším súdom

Z prehľadu úkonov vykonaných najvyšším súdom vyplýva, že tento vo veci konal od 17. decembra 2008 do 5. februára 2009. Po predložení spisu krajským súdom s odvolaním sťažovateľa proti rozsudku z 22. októbra 2008 najvyšší súd po dvoch dňoch nariadil pojednávanie na 15. január 2009, t. j. o 27 dní. Z dôvodu právnej zložitosti veci bolo toto pojednávanie odročené o ďalších 14 dní. K vráteniu spisu krajskému súdu napokon došlo po siedmich dňoch od vyhlásenia rozsudku najvyšším súdom.

Celková doba trvania konania, ktorú najvyšší súd mohol svojím postupom ovplyvniť, predstavuje 50 dní. Ani túto lehotu ústavný súd nemôže (rovnako ako v prípade krajského súdu) akceptovať ako súladnú s ustanovením čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Rovnako v prípade postupu najvyššieho súdu ústavný súd zastáva názor, že bolo možné a primerané súdne preskúmanie pozbavenia slobody sťažovateľa vykonať v omnoho kratšej lehote, počítanej na dni. Preto neprichádza do úvahy iné, len takisto vysloviť záver, že aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sža 52/2008 došlo k porušeniu práva sťažovateľa na urýchlené preskúmanie dôvodnosti pozbavenia slobody podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 2 výroku tohto nálezu).

K porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru ústavný súd dodáva, že v rámci starostlivého prístupu súdov pri súdnom posudzovaní zaistenia je potrebné vnímať aj absenciu explicitnej právnej úpravy, ktorá by umožňovala pravidelný prieskum dôvodnosti zaistenia (porov. § 200o a nasl. OSŘ v Českej republike).

IV.

Podľa § 56 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal v súvislosti s porušením svojho práva na urýchlené preskúmanie zákonnosti pozbavenia slobody zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom krajského súdu a najvyššieho súdu priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia práva na urýchlené rozhodovanie o pozbavení slobody nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä na intenzitu porušenia a význam konania pre sťažovateľa považuje za primerané vo vzťahu ku krajskému súdu v sume 2 000 € a vo vzťahu k najvyššiemu súdu v sume 1 000 €, celkovo teda 3 000 € (bod 3 výroku nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadal aj o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva

spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2008 je 3 176 Sk (105,42 €) a hodnota režijného paušálu je 191 Sk (6,34 €). Základná sadzba za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2009 je 115,90 € a hodnota režijného paušálu je 6,95 €.

V súvislosti s právnym zastúpením sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom je možné považovať za účelný jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2008 (prevzatie a príprava zastúpenia 16. októbra 2008) a dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2009 (sťažnosť ústavnému súdu zo 17. apríla 2009 a stanovisko k vyjadreniam cudzineckej polície, krajského súdu a najvyššieho súdu zo 14. októbra 2009). Celkovo predstavujú účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia sťažovateľa sumu 357,46 € vrátane režijného paušálu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd priznal úhradu trov v tejto sume, tak ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. októbra 2010